

Wedstrijdverslag

Rubber Ducks - Team Joe Bar 3 – 4 (30 dec. 2017)

Was dit het afscheid van Eric?

Het had een prachtig einde moeten worden van het ijshockeyjaar 2017: de uitwedstrijd tegen de Rubber Ducks op het heilige Trappers ijs in Tilburg. En het werd ook een mooie avond met een sportieve, spannende wedstrijd. Maar toch... wat rest is de knagende vraag of Eric het nu voor gezien houdt, zijn stick opbergt en zijn schaatsen aan de wilgen hangt? Niemand weet het en het enige wat we kunnen doen is hier beschrijven hoe het zover gekomen is.

We waren uitgenodigd voor een vriendschappelijke wedstrijd tegen de Rubber Ducks, een mooie vereniging in Tilburg, die dezelfde principes hanteert als Team Joe Bar. Het gaat bij de blauw-witte spelers niet om het winnen, het gaat om het spel. Lekker een potje ijshockey is het doel en als er twee teams op het ijs staan die er zo over denken, dan weet je dat het een leuke game gaat worden. Dat wil niet zeggen dat er niet gestreden wordt om iedere puck of dat er cadeautjes worden weggegeven. Nee, onze yell sprak wat dat betreft boekdelen. Jozef zette het keurig is: Wie zijn wij? JoeBar!!! Wat gaan we doen? Winnuh!!! Hoe?eh, ja, dat wisten we eigenlijk niet. Vanaf de puckdrop golfde het spel op en neer. De beste kansen waren in de eerste minuten voor de Ducks, maar Mansie hield ons met een paar goede safes in de wedstrijd. Ook wij kregen de nodige kansen, maar we moesten lang wachten voordat het leidde tot een doelpunt. Het was Jack die met de puck opschaatste, de blauwe lijn kruiste en even later zijn harde schot geplaatst in het net zag verdwijnen. Het leverde een kleine, maar verdiende voorsprong op, die we mee wisten te nemen tot het einde van de eerste periode. Bijna was het nog 2-0 geworden toen Frans in de laatste minuut het ijs overstak, achter de goal langs schaatste en naar binnen draaide juist toen de zoemer ging.

Al snel in de tweede periode sloegen de Ducks keihard terug. John scoorde de gelijkmaker en alles was weer mogelijk. We hadden het beste van het spel, maar het ontbrak aan rust om de puck rond te spelen en de aanval goed op te bouwen. Daar kwam bij dat de Ducks vaak een speler op de middellijn lieten indraaien, wat heel wat snelle uitbraken opleverde. Kansen waren schaars, daarom was het des te mooier dat het forechecken van Koen en Philip succes had. Koen veroverde de puck, gaf de perfecte assist op Philip, die koelbloedig de puck in de half lege goal schoot. We gingen op jacht naar de 1-3 en bijna hadden we die ook gescoord, maar helaas viel het doelpunt aan de verkeerde kant. Pieter werd getript en er had voor kunnen worden gefloten, maar het spel ging door. En deze keer was het Jason die afrondde en vervolgens waarschijnlijk iets te hard lachend juichte, want tijdens de dwell speurde hij het ijs af op zoek naar zijn verloren beetje. En ook nu waren we op de valreep dichtbij een doelpunt. Helaas werd het schot van Ingrid gestopt en gingen we met een 2-2 stand naar de kleedkamer.

Eric gaf tijdens de dwell een paar goede tips over hoe we de wedstrijd zouden kunnen en moeten winnen en vol vertrouwen stapten we het ijs op. Kees draaide in en schoot vanuit een moeilijke hoek. Klinkt goed, maar hij had gewoon op Pieter moeten passen, die helemaal vrij stond voor de goal. Maikel knalde een puck keihard op de paal en zo kregen we kans na kans. Wie nu denkt dat het eenrichtingverkeer was, die heeft het echter mis. Vooral als #28 op het ijs was, werd het bij ons gevaarlijk en kreeg de verdediging het zwaar en Mansie veel te doen. Af en toe piepte en kraakte het, maar we hielden stand en het was Ivo die ons weer op voorsprong bracht met een prima doelpunt. Met nog drie minuten te gaan leek de winst in de pocket. Niet dus, want Jason (inmiddels weer inclusief beetje) scoorde de 3-3 en op de bank hielden we ons hart vast. Het zou toch niet zo zijn dat we hier nog gingen verliezen? Het hing in de lucht, je voelde het: deze wedstrijd zou een dramatisch einde kennen, de vraag was alleen voor wie. En jawel hoor, met nog een minuut te gaan ging de puck naar Eric, die al de nodige kansen had gekregen, maar terecht had gewacht op het ideale moment om zich voor altijd onsterfelijk te maken. Dat moment was nu gekomen. Hij aarzelde dus niet en wist toen de beslissende puck van zijn stick vertrok dat het zo had moeten zijn. Hij scoorde de 4-3 en die voorsprong werd in de laatste halve minuut met succes verdedigd. Wat er toen gebeurde, is nauwelijks te beschrijven. Het publiek werd gek, de spelersbank liep leeg, Mansie werd gefeliciteerd en de emoties liepen hoog op. Gelukkig vatten de spelers van de Rubber Ducks het sportief op en was er tijd voor een foto. Allemaal net als op die gedenkwaardige dag in 1980 en daar zit hem nu juist het probleem. Want iedere ijshockeyliefhebber van boven de 50, zeg maar het grootste deel van Team Joe Bar, herinnert zich 22 februari als de dag van gisteren. Wat er toen in Lake Placid gebeurde lijkt in vele opzichten op de ongelofelijke ontknoping vandaag in Tilburg. Ook bij The Miracle on Ice was het verschil nooit groter dan een doelpunt. Ook toen stond er ruim in de derde periode een 3-3 stand op het bord. En ook toen raakte een speler zijn beetje kwijt, of waren het toch gewoon zijn tanden? Het was destijds Mike Eruzione die de beslissende 4-3 scoorde en juist daar zit het potentiële probleem. Want na de Olympische Spelen besloot hij om een carrière in de NHL aan zich voorbij te laten gaan en zich als actieve speler terug te trekken. Hij had zijn sportieve hoogtepunt bereikt en hij vroeg zich terecht af wat de zin zou zijn van doorspelen. Eric staat nu voor datzelfde dilemma en de vraag is dus wat hij gaat doen? Want deze prestatie overtreffen wordt een haast onmogelijke opgave. Laten we hopen dat hij ondanks deze waanzinnige afsluiting van 2017 alsnog besluit om bij ons te blijven spelen.